

Цър. вѣстникъ

излиза всѣка седмица
приложенето четири
пата въ годината

Годишната цѣна на
Църковенъ вѣстникъ,
заедно съ
приложеннето
за България 10 лева, а
за странство 13 лева.

Единъ брой 15 ст.

ЦЪРКОВЕНЪ ВѢСТНИКЪ

СЕДМИЧНО ИЗДАНИЕ

Единъ брой 5 стотинки

Анонсагтъ е годи-
шенъ и
всѣкога прѣплатено

Всичко, относеще се до
вѣстника се отправя
до администрацията на
«Църковенъ вѣстникъ»
въ гр. София.

За обявления се плаща
за първи пѣтъ по 20 ст.
на редъ съ гарсонда,
за всѣко повторение по
15 ст.

Неплатени писма не се
приематъ. — Рукописи
за седмичното издание
не се повръщатъ

З а з н а н и е

Додѣто трае войната, «Църковенъ вѣстникъ» ще излиза на четири страници два пѣти въ седмицата, като ще дѣржи четцигтъ въ течение на събитията по войната.

Администрацията, по-рѣшение на Св. Синодъ, ще изпраща отъ всѣки брой известно число екземпляри на митрополитгтъ и намѣстничествата да ги разпрѣдѣлятъ между мѣстнитѣ градски храмове да се продаватъ въ полза на мѣстнитѣ бѣдни.

Цѣлата сума отъ продаванитѣ вѣстници ще се внася подъ надлежна разписка на мѣстния комитетъ, който се грижи за поддържката на бѣднитѣ прѣзъ врѣме на войната.

Отъ Администрацията.

Недостойни публицисти.

Нашитѣ войски отъ мѣсець на-самъ летятъ отъ побѣди къмъ побѣди. Западниятъ печатъ, прѣдимно английския и френския, нарече тѣхния походъ свѣткавиченъ, а тѣхнитѣ побѣди — съкрушителни за Турция. Силнитѣ лозенградски укрѣпления, които имъ се изпрѣчиха на пѣтя и за които, споредъ мнѣнието на военни авторитети, трѣбваше мѣсеци обсада, тѣ прѣвзеха за три дни. Додѣ да ги усѣятъ, българскитѣ войски, откато стѣсниха съ огненъ и желѣзенъ обръчъ г. Одринъ, се намѣриха прѣдъ вторитѣ турски укрѣпления при Бунаръ-Хисаръ, Сарай и Люле-Бургасъ. Въ чети-

ри дни тѣ извършиха още подивни атаки отъ лозенградскитѣ и прѣвзеха, при изненадата и възторга на цѣлъ воененъ свѣтъ въ Европа, и тия укрѣпления, които самитѣ наши главнокомандующи и щабоветѣ имъ, слушаеме, нарекли непрѣвзимаеми. Българскитѣ войски, като разбиха и обрѣнаха въ бѣгство 200 — хилядната турска армия и като взеха повечето ѣ топове и муниципии заедно съ несмѣтни трофеи, се намѣриха прѣдъ послѣднитѣ турски позиции — чаталджанскитѣ. Тѣ и тази минута сж тамъ. Това извърши западната българска армия. Източната пѣкъ армия, прѣзъ Тържашъ и Кюстендилъ, прѣкоса Македония и остана Тракия. И днесъ завладѣнитѣ отъ българската армия земи образуватъ единъ неправиленъ четирижгълникъ, на който четиритѣ жгла съставяватъ Щипъ, Солунъ, Василико и Чаталджа. Всички градове отъ Пчиня насамъ въ Скопския санджакъ, всички почти градове въ Солунския, Сърския и Драмския санджаци съ цѣлото егейско приборѣжие, сжщо и всички градове въ Лозенградския, Одринския, Гюмурджинския, Деде-Агачкия и частъ отъ Родоския санджаци сж днесъ въ български ржцѣ.

Всичко това се извърши въ по-малко отъ мѣсець. Това сж записали всички културни народи въ анализѣ си, за да го прѣдадатъ на потомствата. Това накара Турция, свита на тая минута въ Европа съ войската си и съ амбициитѣ си между Чаталджа и Босфора, да моли направо българския Царъ за миръ, за да спаси столицата си отъ погромъ и хали-

фството отъ позоръ. Когато тия побѣди, които никога завистъ не може да отрече, сж записани съ кръвъ и огненъ въ историята; когато цѣлъ свѣтъ е изненаданъ и слисанъ отъ това, което вижда; когато кореспонденти се питатъ: „хвърчи ли българската армия“? — ромжнски вѣстници, — за щастие единици на брой, — излѣзли онзи день да оловѣстватъ съ голѣми букви за пораженията на българскитѣ и съюзни войски. И редакторитѣ на тия вѣстници, чиито имена не заслужватъ да се споменуватъ, бързатъ да злорадствуватъ и тържествуватъ за миражитѣ си. Недостойно!

Жалкитѣ тия публицисти, у които завистъта е помрачила всичко високо, християнско и човѣшко, забравятъ едно, което цѣлъ свѣтъ е хроникалъ и което поколѣния довѣки ще четатъ: забравилъ е, че българскитѣ войски отъ 5-и минали октом. до тая минута върви само на прѣдъ и побѣдата съ него, че позиция не отстъпи и че върви рѣшително и прѣвзема едно по друго укрѣпленията при Чаталджа. Той е наученъ да прѣвзема, а не да отстъпва. И при Чаталджа той налита да прѣвзема позиции. Неговиятъ вихренъ обходъ и неговия стихийенъ напоръ при центра на Чаталджа принудиха турския генералисимусъ да дигне бѣло знаме и да моли нашиятъ командуващъ генералъ за примирие. Букурешкитѣ публицисти, — единици на брой, повтаряме, — не виждатъ бѣлото знаме на турския генералисимусъ, не чуватъ и молбитѣ му за примирие. Завистъта ги далтонира и оглушила: тѣ виждатъ при Чаталджа само турскитѣ миражи, съ които пашитѣ държатъ на позициитѣ своитѣ изплашени и отчаяни войници — побѣди турски и

плѣнени български дружини, а не виждатъ ранени Махмудъ Мухтаръ паша и цѣлия му щабъ, състоящъ отъ елита на турската военна наука, не чуватъ и изповѣдта на Мухтаръ паша, че безъ малко не падналъ въ плѣнъ у българитѣ, когато завзели турскитѣ укрѣпления, които самъ той бранилъ при Чатадджа.

Глухитѣ и далтониститѣ, като болни, заслужватъ само съжаление и състрадание. И българитѣ може само да ги съжаляватъ. Това е християнски и човѣшки дългъ. Българитѣ знаятъ, че ромжнскиятъ народъ, трезвитѣ ромжнски публицисти и държавници нѣматъ завистъта на помраченитѣ ромжнски публицисти, за които е дума, нито тѣхната логика... За завистливитѣ има само единъ цѣръ: да се опитатъ при благоприятни условия — добъръ конь, камфортни хотели и хубаво суховрѣме, — да обходятъ поне за два мѣсеца земитѣ, които българскитѣ войникъ прѣмина и завладѣ, при най-страшенъ турски огънь и при проливни дъждове и калища, каквито не се помнятъ, въ по-малко отъ мѣсець...

Д. Мишевъ.

Австро-Унгария и Балканскитѣ съюзни държави.

Побѣдитѣ на балканскитѣ държави занимаватъ живо министритѣ на външнитѣ работи на всички велики сили. Съ не по-малкъ интересъ и внимание се слѣдятъ тѣ и отъ респективнитѣ парламенти. Австро-Унгария, която всѣкога е използвала славянскитѣ побѣди и славяноката кръвъ, прави старателни усилия да използва и сега побѣдитѣ и кръвта на съюзнитѣ балкански държави. Вече тя бърза да заяви на Европа и на балканскитѣ държави, че има свои интереси на Балканитѣ, които сж нагазени и за които тя се застъпя. За да даде на своитѣ претенции по благовидна форма, тя, въ име на човѣщината, се застъпя за албанцитѣ, макаръ че тя, прѣзъ половинъ вѣкъ люти страдания на българи, гърци и сърби, не стори нищо въ име на тая човѣщина. Види се, славянитѣ и гърцитѣ, които турци и албанци систематично колѣха и трѣбѣха прѣзъ половинъ

вѣкъ, не заслужаваха християнскитѣ чувства на официална Австро-Унгария. Интересни сж гледищата и становищата, отъ които се защитаватъ австро-унгарската и албанската тези. Това четцитѣ ще видятъ отъ декларацията на графъ Берхтолдъ въ австрийската делегация при приемане бюджета за външнитѣ работи. Ето тия разисквания и декларации, прѣдадени телеграфически въ резюме отъ Будапеща отъ 6-и ноемврий.

Въ австрийската делегация, прѣзъ врѣме на разискванията върху бюджета по външната политика, графъ *Латуръ* заяви: Благодарение мѣдростта на нашия монархъ, обзри телността на нашитѣ държавници и нуждата отъ миръ чувствана отъ правителствата на всички велики сили, трѣбва да се очаква спадане на напрежението въ общото положение, толкозъ повече, че, съзнавайки спокойно своята мощъ, монархията не може да остане безъ влияние надъ балканскитѣ държави.

Лоросецъ, словенинъ, заяви: Както нѣмцитѣ съ Германия, тѣй и ние искаме съ балканскитѣ държави отношения на интимно прѣятелство. Къмъ монархията и династията изтъкваме нашата вѣрность и прѣданность.

Хрубанъ, чехъ-католикъ, каза: До когато се борятъ за свободата, балканскитѣ държави могатъ да бждатъ увѣрени въ нашитѣ симпатии и въ нашата подкрѣпа. По отношение на монархията и чехския народъ, ораторътъ заяви, че се присъединява къмъ прѣдложениято на графъ Берхтолда за необходимостта да се запазятъ австро-унгарскитѣ интереси.

Лео, шефъ на полския клубъ, изказва съжаление, че министрътъ на външнитѣ работи не сполучилъ да упражни влияние надъ Германия, та да изостави тая своята антиполяшка политика; ораторътъ иска отъ австрийскитѣ съюзници, германцитѣ, да държатъ смѣтка за чувствата на народноститѣ, въ интереса на съюза.

Волфъ, нѣмецъ, радикалъ изказа увѣрение къмъ графъ Берхтолда въ пълно довѣрие, че министра ще пази справедливитѣ австро-унгарски интереси въ Балканитѣ.

Графъ Берхтолдъ, министръ на външнитѣ работи, констатира своето съгласие съ делегацията по главнитѣ ржководни черти на неговата политика, а именно вѣрно подържане на съществуещия съюзъ, твърдо обосновавъ; послѣдователно слѣдване реална и умѣрена политика, ненасочена къмъ никакво териториално разширение, но браняща рѣшително австро-

унгарскитѣ интереси. Промѣната на положението въ Балканитѣ, докарано отъ войната, изисква да се занимаваме съ въздѣйствието на тѣзи събития върху нашитѣ интереси; нѣмаме основания да се съмнѣваме, че балканскитѣ държави, прѣцѣнявайки обективно положението, смѣтатъ за твърдѣ важно да установятъ здрави и трайни отношения съ съседната тѣмъ монархия. Отъ нѣколко кратнитѣ ни разговори съ прѣдседателя на Народното Събрание, г. Дръ Даневъ, това мое мнѣние се потвърди и въ тѣзи разговори добихъ цѣлното доказателство за мѣдрата политика, отъ която сж вдъхновени рѣшенията на държавнитѣ мже отъ младото царство, даже прѣдъ блѣскавитѣ успѣхи на българската армия. Прѣговоритѣ между силитѣ за посрѣдничество имаха за послѣдствия обстоятелството, че прѣди нѣколко дена прѣдставителитѣ на великитѣ сили при балканскитѣ държави бидоха натоварени да прѣдадатъ на четиритѣхъ балкански правителства искането на Турция по тѣзи въпросъ. Отговоритѣ на тази постѣпка не сме още получили. Прѣзъ туй врѣме Портата, подъ впечатлението на опасното положение, се обърна направо къмъ България съ искане да се прѣкратятъ военнитѣ дѣйствия. Слѣдимъ тѣзи прѣговори съ най-добри благопожелания; имаме основания да прѣдполагаме, че воювацитѣ държави не изпушатъ изъ прѣдъ видъ справедливитѣ интереси на другитѣ сили. Относно бждащата участъ на Албания графъ Берхтолдъ напомни даденитѣ нѣкога прѣдъ италиянската камара изявления отъ тогавашния министръ на външнитѣ работи, отъ които се вижда, че между виенското и римското правителства сжществува съгласие да се създаде бждащата автономия на Албания. Нашата политика, продължи графъ Берхтолдъ, въ сегашно врѣме изхожда, както и италиянската, отъ този принципъ. Ако нѣкои оратори се съмняватъ въ сжществуването на албанската нация, изтъкналъ бихъ, че албанцитѣ, при неблагоприятни условия въ продължение на нѣколко вѣка, сж могли да запазятъ напълно своитѣ национални традиции и етнически характеръ. И когато сега искаме да имъ дадемъ възможность да усвоятъ богатата на западно-европейската цивилизация, азъ не мога да повѣрвамъ, че подобна инициатива ще бжде безъ шансове за успѣхъ.

Министрътъ отблѣсна упрека, че не билъ прѣдвидѣлъ разволя на събитията въ балканитѣ и изтъкна, че той билъ прѣвъ, който въ своето изложение прѣдъ делегациитѣ въ миналата сесия посочилъ официално

сериозния и опасен характер на тогавашното положение; неговото експозе произвело тогазъ неочаквано силно впечатление върху цѣлото обществено мнѣние. Нашитѣ дипломатически и консулски прѣдставители въ балканскитѣ страни — продължи графъ Берхтолдъ — си изпълниха задачата съ прѣданостъ и самоотверженостъ прѣзъ онази крайно трудна епоха“.

Изъ записната книжка на воененъ кореспондентъ

Подъ този насловъ кореспондентинтъ на в. „Новое Время“, г. Пиленко, печата своитѣ кореспонденции отъ бойното поле. Той върви подиръ боевата верига и бѣлѣжи всичко, ксето вижда и чува. Кореспонденциитѣ му поразяватъ по разнообразието на сюжети, мисли, живостъ и духовитостъ. Тѣ сж калейдескопъ: както неочаквани фигури приковаватъ окоето, така и записната книжка на г. Пиленко увлича четеца съ разнообразни картини, чувства, впечатления, случки. Неговитѣ кореспонденции сж енциклопедия отъ кжи бѣлѣжки, но бѣлѣжки сочни, изобилни съ мисли и сжждения, често пропити и съ тънка ирония. Четецътъ ту се изненадва отъ дивни подвизи, ту се покрътва отъ трагични картини, ту се смѣе заедно еъ автора съ неговитѣ тънки подземки. Ето нѣкои извадки отъ кореспонденциитѣ по пжтя за Люле-Бургасъ.

За „урата“. Върви храбръ майоръ интендантъ. Кара съ воловски кола 40 хиляди хлѣба. Побѣлѣлъ е, но добръ се държи на седлото. Руски възпитаникъ е.

— Не може да се удържатъ нашитѣ войници. На километъръ отъ неприятеля се хвърлятъ на ножъ. Вѣрвате ли? Вчера една рота остана безъ патрони. Лежатъ, лежатъ а патрони не носятъ. Тогава вивкатъ „ура“, политатъ напрѣдъ и взематъ окопа.

— Много ли жертви дадоха? — попитахъ.

— Много. А съ шарпнели по-малко би убили. По-добръ наведнѣжъ, по-суворовски. Запомнете: много сме благодарни на руситѣ за всичко, а особено за драгоценното „ура“. То е прѣкрасно орѣжие.

Изсмѣхне се. Азъ извадихъ блокнотиса и записахъ . . .

— Чакайте, каза майора, запишете и моето фамилно име, та всички да

знаятъ, какво съмъ казалъ за „урата“. Ха-ха!

Записахъ : майоръ . . .

Никакво ругане. Чудно нѣщо! Върви голѣмъ керванъ обозъ по лошъ пжтъ. Прѣкосва десетки долини, изъ тинести бродове, изъ тежки завои. Намѣста се запрѣтватъ по стотина души да го изтеглятъ. И никакъвъ вивкъ. Азъ не чухъ тукъ отъ начало то на войната до сега ругателна дума. Какво думамъ ругателство! Не чухъ повишенъ тонъ, високъ гласъ.

Никакво охкане. Идатъ ранени (на срѣща ни). Много сж, съ стотици. Повечето върватъ умислени, съ устремени очи. Унесени отъ болки, нищо не виждтъ. Нѣкои лѣгатъ и безсилно се присланятъ наземи. Никакво охкане. Никакъвъ гласъ. Иде страшно раненъ, цѣлата му глава прѣвързана, гледа съ едно око, па и то съ запечена кръвъ. Върви, полюлява се, опира се на омбреела. Отдѣ ли я взелъ? На редъ съ неговърватъ кола, по сжщия пжтъ. Не се качва. Колата сж за тежко раненитѣ. Дългътъ надъ всичко.

Телеграфиститѣ. Ще съспятъ смѣлитѣ телеграфисти. Всѣки на грѣбъ носи по три телеграфни стѣлба. Армията лети напрѣдъ. Телеграфиститѣ поставятъ на день по 60 километра телеграфни стѣлбове, и всичко мѣкнатъ съ себе си. Погледнете само : всичко, каквото се прокара за телеграфната линия отъ главната квартира тукъ, всичко е прѣнесено на тѣзи гърбове. Кола негдѣ-негдѣ минаватъ по тия мѣста.

Заупокойна. Стигаме въ Люле Бургасъ. Ранени, ранени. . . Болници малко, далече. Срѣщаме свещеникъ на конь съ голѣмъ кръстъ; спира се при убититѣ; изчита кратка молитва и бърза нататкъ съ своята печална тиха мисия.

Не искатъ автономия. Въ село Селиоглу (дѣто стана сражение) домакинътъ българинъ ни нагости съ разкошенъ обѣдъ (чушки и др.). Когато се готвѣхме да си трѣгнемъ, събра на чердака нѣколко старци, свали калпака си, излѣзе напрѣдъ и, като се мжчеше да говори (за да го разбера) литературенъ езикъ, каза съ възможна тържественостъ:

— Слушай! Ние, които живѣемъ въ Турция (може би записахъ съ грѣшки думитѣ, на седлото), не желаемъ автономия, а желаемъ свобода въ велика България съ покровителството на велика Русия, която е проливала кръвъ за насъ“.

И пакъ се поклони. Другояче не би държалъ рѣчь и прѣдъ Берлинския конгресъ.

Нѣкой каза :

— Хайде, да оставимъ единъ отъ дипломатитѣ една нощъ въ калъта въ първата позиция заедно съ българския войникъ; до сутринята той би разбралъ че не може да се връща сега заваеваната съ наша кръвъ земя.

А друга проговори:

— Но, да. Разбралъ би до сутринята.

До сутринята би добръ изгнилъ до кости. . .

Австро-унгарския императоръ за България

Виенскитѣ вѣстници отъ 8-и того съобщаватъ, че императоръ Францъ Иосифъ далъ вечера на 8 того въ честь на делегациитѣ. Прѣзъ врѣме на вечерята императорътъ казалъ прѣдъ унгарскитѣ делегати, че поведението на българитѣ въ войната заслужва удивление; отъ друга страна, прибавилъ той, непонятно е, защо военното щастие бѣ толкова малко въ полза на турцитѣ.

По прѣвземането на Битоля отъ сѣрбитѣ.

Въ миналия брой ирѣдадохме, споредъ телеграма отъ Вѣлградъ, че турската армия въ г. Битоля, на брой 40000 души, прѣдала града и капитулирала съ нашитѣ си. Една телеграма съ по-късна дата, отъ 7-и, обявява това съобщение за прѣждеврѣменно. Телеграмата гласи буквално така :

„Извѣстията за капитулирането на Битолския гарнизонъ сж прѣждеврѣменни. Войводата Путникъ съобщава, че сраженията траяли четири дена. Вчера, слѣдъ ожесточено сражение, неприятельтъ билъ разбитъ и избѣгалъ въ пълно поражение, като оставилъ цѣлъ тренъ съ екипажъ. Плячката е значителна. Подробности липсватъ.“

По мира

Телеграфаратъ съ дата 8 отъ Царградъ въ Виена :

Министерскиятъ съвѣтъ се занимава продължително още отъ тази заранъ съ съобщенитѣ на Портата отъ руския прсланикъ условия за примирие и миръ. Слѣдъ заседанието на съвѣта биде обнародвано Портенско ко-

мюнике, въ което се казва: Документа съдържащ условията за примирие биде изпратенъ на Портата отъ българския министър-прѣдседателъ; тъй като прѣдлаганитѣ условия бидоха намѣрени за неприемливи и понеже главнокомандующиятъ е на товаренъ да прѣговаря по условията за примирие, съобщено му бѣ, че, ако делегатитѣ на воюващитѣ държави, иматъ маставления да измѣняватъ условията, ще може да прѣговаря съ тѣхъ за постигане приемливи условия, които да докладва тукъ, а до постигането на разумни и примирителни условия, той ще трѣбва да продължава войната.

Втора телеграма до Виена отъ Цариградъ съ съща дата:

Министерскиятъ съвѣтъ рѣши да отхвърли прѣдложенитѣ отъ България условия за примирие и да продължава войната. Въ прѣдявенитѣ отъ тѣхъ условия за примирие и миръ, четиритѣхъ балкански държави искатъ отстъпването отъ Турция на всичкитѣ и европейски владения освѣнъ Цариградъ.

Телеграфиратъ съ съща дата отъ Цариградъ въ Лондонъ:

Споредъ една телеграма, обнародвана отъ „Ивнингъ Нюзъ“, великиятъ везиръ обявилъ българскитѣ условия за миръ за неприемливи и, ако не бждатъ коренно изкѣнени, войната продължава.

Дневникъ.

Втора руска военна болница въ столицата. Руската мисия отъ Москва подъ директорството надръ Д. Н. Закорски открива болница въ зданието на Духовната семинария. Вчера стана тържествено откриването. Отстоя се водосветъ и молебенъ. Отслужи ги Н. Високопрѣподобие архимандритъ Макарий, ректоратъ на Духовната семинария въ съслужение съ двама свещеници и единъ иеродиаконъ. Молебенътъ се свърши съ възгласи за Т. Т. Величество Българския Царъ, Царица и царското сѣмейство, за Н. Имп. Величество Руския императоръ и императорското сѣмейство, за руската и българската армии, за руския и българския народи. На молебена присѣдстваха Н. Величество Царицата, министър-прѣдседателя г. Ив. Ев. Гешевъ съ г. г. министритѣ. Т. Тодоровъ, Люцкановъ и Хр. Тодоровъ, руския императорски пълномощенъ министъръ г. Неклюдовъ съ персонала на легацията, докторитѣ г. г. П. Ораховацъ, Д. Моловъ, Мир-

ковъ и много видни граждани и гражданки. Откриватъ се засега 200 легла. Дрътъ г. Закорски се извили, че сж се забавили материалитѣ на мисията. Вината, казалъ, за това е наша и ваша: наша, че се забавихме, ваша, че ни изненадахте съ бързината си“.

Въ помощъ на Червения кръстъ. Енорийското свещенство, особено въ сезата, е най-добрия апостолъ на Червения кръстъ. Знаемъ пастирскитѣ старания на много енорийски свещеници. Тѣ сж свидѣтелство за съзнатъ пастирски дългъ. Вече въ много енории въ селата благоговѣйнитѣ свещетици съ живо слово разкриватъ и популяризиратъ високата християнска и човѣколюбива цѣль на Червения кръстъ. Трогнати отъ това, що чуватъ за цѣлитѣ, енорияшитѣ помагатъ, съ каквото могатъ. Имаме пожертвованията на благочестивитѣ християни въ с. Вѣтрень. Съ редъ проповѣди въ църква Н. Благоевѣйство свещеникъ Н. Банкинъ широката и хуманна цѣль на Червения кръстъ, както и дълга на всѣки християнинъ и граждаинъ къмъ него. Касае се за здравие на раненитѣ войници, наши синове. Разяснилъ, че благочестивитѣ енорияши могатъ да помогнатъ ако дадатъ едни по 1 половякъ вино, други друго. Съ радостъ се отзовали енорияшитѣ. Въ кжсо време се събрали 1200 литри чисто червено вино, което въ двѣ бѣчви било изпратено на Червения кръстъ въ г. Т. Пазарижикъ. Събрани били и други пожертвования.

Руска болница въ г. Пловдивъ. Пишатъ ни отъ г. Пловдивъ: На 4-и того по случай залочването светото дѣло на милосърдието отъ руската мисия на „Червения кръстъ“ въ г. Пловдивъ, подъ личното попечителство на графиня Игнатиева, отслужи се отъ Негово Високопрѣосвещенство св. — Пловдивския Митрополитъ г. г. Максима въ II-та мжж прогимназия „Гр. Марашли“, гдѣто мисията ще работи панихида за Царя Освободителя и графа Н. П. Игнатиева и благодарственъ молебенъ. Слѣдъ молебена Негово Високопрѣосвещенство произнесе къмъ Нейно Сиятелство и мисията дълбокопрочувствена рѣчь. Като привѣтствува мисията съ *прѣздомъ*, Високопрѣосвещенитѣ сраторъ обрисова бързото реализиране на завѣтната идея на Царя Освободителя и графа Игнатиева за създаване на могща С. Стефанска България. Припомняйки думитѣ на Московския светител Платона, произнесени надъ гроба на Петра Велики: „Царю! Встанъ, посмотри на свое дѣло!“ — митрополитъ

Максимъ, просълзенъ, каза: „и азъ съ тия думи призовавамъ духа на Вашия отецъ: Николай Павловичъ! встанъ, посмотри на свое дѣло! Погледни, какъ твоитѣ ученици, въодушевявани и ободрявани отъ твоя духъ, летятъ отъ побѣди къмъ побѣди, — къмъ стѣнитѣ на Цариградъ, — за да взематъ завѣщаното наследство“.

Негово Високопрѣосвещенство, дълбоко трогнатъ отъ личното присѣствие на графиня Игнатиева припомняйки си четеното дневно Евангелие за „Милосърдиния Самарянинъ“, Провидѣнието за това съвпадение, и отправи гореща молитва къмъ Него — да тури здраво начало на светото милосърдно дѣло, да ръководи и увѣнчае съ успѣхъ неговия край и да закриля драгоцѣнното здраве на всички членове на мисията.

Съ своята рдѣхновенна рѣчь Високопрѣосвещенитѣ архи-пастиръ завладѣ сърдцата на своитѣ слушатели така, че когато той плачеше, и тѣ плачеха отъ умиление прѣдъ величието на събитията, които Божиятъ Промисълъ разкрива по такъвъ дивенъ начинъ прѣдъ нашитѣ очи.

За раненитѣ. Н. Всепрѣподобие иеромонахъ Максимъ Рилски изпраща чрѣзъ редакцията на „Ц. В.“ 50 (петдесет) лева за раненитѣ въ войната войници. Редакцията нареди да се прѣдаде сумата на столичния Комитетъ, който се грижи да подпомага раненитѣ и излѣзли изъ болницитѣ войници.

БОЙНОТО ПОЛЕ.

Прѣустановено сражение. По причина на прѣговоритѣ за примирие, поискано на 8 отъ турския главнокомандующъ, нашитѣ войски на Чаталджа сж получили заповѣдъ да прѣустановятъ сражението, като си запазятъ позициитѣ.

Морска побѣда. На 9-и того прѣзъ нощта въ Варна наши двѣ миноноски нападнали, турския крейцеръ „Хамидие на 40 мили отъ Варна. Като го доближили на 50 метра, хвърлили срѣщо него 4 мини. Двѣ го сполучили. „Хамидие“ открилъ огънь срѣщо миноноскитѣ а сжшеврѣменно далъ знакъ за помощъ. Притичатъ два други турски крайцери и се почва стрѣлба съ нашитѣ миноноски. Хърлени били повече отъ 200 вистрѣла. Нашитѣ моряци се върнали въ Варна съ миненоскитѣ побѣдители. Въ сражението шрапнели поврѣдили само коминитѣ на миноноскитѣ и ранили единъ войникъ

Печатница „День“ — София.